

den eneste af alle Holbergs Comedier, som det ærede Medlem ret har Hjertenslyst til at see opført. Det er Sagen, at det ikke er muligt, at en sand dramatisk Kunst kan bevares i længere Tid uden igjennem Statens Bistand. Det ærede Medlem henviste til Italien som et Exempel til Støtte for hans Mening. Den ærede Formand i Theaterudvalget (C. B. Nimestad) og den høit-ærede Minister have svaret paa nogle Sider af denne Henvisning til Italien; jeg skal tillade mig at svare paa de øvrige og skal da for det Første bestride den factiske Rigtighed af Meddelelsen. Det er mig ikke bekendt, skjøndt jeg dog saa nogenlunde følger med, hvad der foregaaer i Italien og særlig i dets Parlament, at Staten har unddraget det italienske Theater nogen Subvention eller Understøttelse, som det hidtil har havt. Jeg troer, at det dermed hænger saaledes sammen, at der ikke har været noget italiensk Theater, som har havt Understøttelse af Staten. Efter hvad jeg troer at vide, ere de forskjellige italienske Theatre, hvorom der kan være Tale, Operatheatre, som nærmest kun ere Forlystelsesanstalter for de paagældende Communer og væsentlig betales af de paagældende Communer, netop som Forholdet er i Brüssel, hvortil det ærede Medlem for Weile (Th. Nielsen) havde Med til at henvise. Han vil, naar han esteseer Forhandlingerne fra ifjor, finde det udtalt paa det Bestemteste og Tydeligste, at dette Theater i Brüssel ikke kan gjøre den mindste Fordring paa at være et nationalt Theater eller endog blot et kunstnerisk Theater, men udelukkende er et Forlystelsetheater. Paa samme Maade have Operatheatrene i de italienske Communer været Forlystelsesanstalter, som i Saisonerne, ofte kun i to eller tre Maanedes, have givet to eller tre Operaer og ligesaa mange Balletter, de samme Dag ud og Dag ind. Det er høist rimeligt, at der nu er Communer, som ere komne paa det Punkt, at de have maattet unddrage deres Theatre den dem hidtil ydede Understøttelse. Men den italienske Stat har ikke givet nogen Understøttelse til nogen Scene for italiensk Skuespil, og hvad er Følgen deraf? Følgen deraf er, at i Italien føles i allerhøieste Grad Manglen paa en samlet italiensk

dramatisk Poesi, at man i Italien sukker efter en Scene, som virkelig kunde siges at være et Hjem for national italiensk Skuespilkunst. Jeg har i italienske Blade læst ikke een, men tyve, tredive, fyrretyve Gange Udtalelser af Italiens meest ansete Mænd, af de meest fremragende Digtere og Forfattere, hvori de dybt beklage, at netop Hensynet til de pecuniære Interesser, at netop Nødvendigheden af at sætte det finansielle øverst har ført de italienske Skuespillere hen til den af Kunst udelæggende Tilstand, at en stor Kunstner reiser rundt med lutter Ubetheligheder, et eneste Biffer, som omgiver sig med lutter Muller. Saaledes er det Tilfældet med den berømte Skuespillerinde Ristori, der ikke har kunnet træde op i sit Fødeland i et eneste italiensk Skuespil, understøttet af lignende Kræfter, men har reist Verden over og udbredt den italienske dramatiske Kunsts Vre til de fjerneste Sphærer, men alene knyttet til hendes Person og uden Udbytte for det Land, hun først og fremmest burde vie sine Kræfter. Det er blevet erkjendt, at i et Land som Italien, der er sammenstykket af Provindser, mellem hvilke Forssjellighederne endnu ere meget store, et Land, der end ikke kan siges at være fuldstændig Herre over sit Sprog — thi i dette Sprog have Dialecterne bevaret saa stor Indflydelse, at der endnu ikke er skabt den Sprogets Enhed, som dog er det Første for et Folk — nuvel, i dette Italien har man selv i saa pinagtige Tider som de nuværende sagt, at trængtes der til Noget for at skabe et nationalt Vaand for det nylig sammenknyttede Kongerige, saa var det en national dramatisk Litteratur, en national italiensk Scene, og midt under den Statsbankerot, som der her er talt om, midt under Frygten for, hvad der kan hændes Italien udenfra, midt under de uhyre Summer, der anvendes til Hær og Flaade, midt under det uhyre Deficit, som hvert Aar figurerer paa det italienske Budget — midt under alle disse Ting staer Tanken om at skabe en italiensk Scene som et af de Formaal, ved hvilket man troer kraftigst at kunne vække og styrke den samlede italienske Nationalitet. Og jeg tvivler heller ikke om, at den italienske Nation har en langt mindre Fare at befrygte